

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Aleksandra Nowicka (spr.)

Sędziowie : SO Andrzej Walenta

SO Barbara Plewińska

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Tylmanowska

w obecności przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. M. Ł.

po rozpoznaniu w sprawie **R. W.** obwinionego z art. 57 § 1 kks

zażalenia oskarżyciela publicznego – Pierwszego Urzędu Skarbowego w T.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z 19 czerwca 2013 r., sygn. akt VIII W 72/13

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk

p o s t a n a w i a

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Toruniu do merytorycznego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zażalenie oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia co do przedawnienia karalności czynów zarzucanych oskarżonemu. W tym zakresie wywody skarżącego, czynione w odniesieniu do konkretnych przepisów prawa, uznane zostały za prawidłowe, w tym także data faktycznego przedawnienia karalności czynów zarzucanych oskarżonemu. Gwoli jedynie zreasumowania obszernych i szczegółowych wywodów skarżącego przypomnieć należy, że podatek dochodowy od osób fizycznych za dany rok musi zostać uiszczony do dnia 30 kwietnia następnego roku tj. podatek za rok 2011r. winien być zapłacony do dnia 30 kwietnia 2012r. Bieg przedawnienia karalności wykroczenia z art. 57§1 kks rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności podatku (w sprawie od 31 grudnia 2012r.) i od tego momentu należy liczyć roczny termin przedawnienia, który poprzez wszczęcie postępowania ulega wydłużeniu o kolejne 2 lat. W konkretnym przypadku przedawnienie karalności upływa z dniem 31 grudnia 2015r. We wskazany wyżej sposób należy także przeanalizować wpływ przedawnienia karalności czynu polegającego na nie zapłaceniu podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010r., który został objęty jednym zarzutem opisanym w pkt I wraz z wyżej opisywanym.

Odnośnie do zarzutu II aktu oskarżenia Sąd Okręgowy, po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, przytoczonym przez nie orzeczeniami Sądu Najwyższego, literaturą oraz dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy, uznał, że nie sposób dopatrzeć się „nieuzasadnionej zwłoki”, czy też opieszałości w działaniach oskarżyciela. W dniu 31 grudnia 2012r. sporządzono postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k.26) wszczynając postępowanie ad personam, a w dniu 7 stycznia 2013r. wysłano obwinionemu wezwanie do stawienia się w Urzędzie w charakterze podejrzanego

(k. 27 i 28). Zatem postępowanie zostało wszczęte przed upływem terminu przedawnienia. Skarżący powołał się także na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 2 czerwca 2010r. V KK 376/09 odnośnie do promulgacji terminu przedawnienia. Sąd odwoławczy podziela pogląd wyrażony w tym orzeczeniu, w myśl którego, przedawnienia karalności przestępstwa ściganego z urzędu o wskazane w tym przepisie okresy następuje wyłącznie wówczas, gdy w terminach przewidzianych w art. 101 k.k., wszczęto postępowanie przeciwko osobie. Przekształcenie postępowania w fazy in rem w fazę ad personam ma z kolei miejsce z chwilą wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, z czym nie należy utożsamiać jego sporządzenia, gdyż wydanie postanowienia oznacza zarazem jego uzewnętrznienie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 31/07, LEX nr 262649). Tak więc dla "wydania" postanowienia o przedstawieniu zarzutów niezbędne jest dopełnienie kolejnych czynności procesowych wskazanych w art. 313 § 1 k.p.k. (ogłoszenie postanowienia podejrzanemu i jego przesłuchanie), określanych jako "promulgacja", która jest z kolei niezbędna dla skuteczności tej czynności procesowej i powinna nastąpić niezwłocznie po sporządzeniu postanowienia, co nie oznacza natychmiast (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., IV KK 256/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, nr 6, poz. 29). Powyższa zasada nie ma wszelako zastosowania w sytuacji, gdy ogłoszenie postanowienia lub przesłuchanie nie jest możliwe z powodu ukrywania się podejrzanego lub jego nieobecności w kraju. Promulgacja postanowienia jest obowiązkowa, ale jedynie wtedy, gdy jest to w ogóle możliwe wobec danej osoby i wówczas ma to nastąpić niezwłocznie. W innych wypadkach (określonych w art. 313 § 1 in fine k.p.k.) sporządzenie i podpisanie postanowienia oznacza, że zostało ono wydane, (art. 71 § 1 k.p.k.), a ogłoszenie go podejrzanemu nastąpi dopiero wtedy, gdy będzie to możliwe, i wówczas niezwłocznie po powstaniu owej możliwości (zob. T. Grzegorzcyk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 670). W niniejszej sprawie obwiniony nie reagował na wezwania oskarżyciela i dopiero kolejna próba wezwania go przyniosła pożądany rezultat (k. 29 -30) i umożliwiła ogłoszenie jemu zarzutów.

Tym samym Sąd odwoławczy uznał, że argumenty podniesione przez oskarżyciela w uzasadnieniu środka zaskarżenia zasługują na uwzględnienie i uchylił przedmiotowe orzeczenie, przekazując sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pouczenie: na powyższe postanowienie zażalenie nie służy.